

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. Š.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. 094532/2018/KUSK/HRO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. 094532/2018/KUSK/HRO, a rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady ze dne 20. 6. 2018, č. j. 0040568/DOPP/2018/PNo, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady ze dne 20. 6. 2018, č. j. 0040568/DOPP/2018/PNo, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť měl při řízení vozidla překročit nejvyšší dovolenou rychlost

v obci. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že řidič vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 13 km/h. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2016 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se domáhá toho, aby soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil rovněž jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové.

2. Žalobce v žalobě uplatnil řadu námitek. Předně namítá, že žádný přestupek nespáchal, neboť nebyl v daný čas řidičem vozidla. Vozidlo ve skutečnosti řídila jeho přítelkyně, vůči níž se chtěl zachovat gentlemansky, když původně správnímu orgánu I. stupně písemně sdělil, že to byl právě on, kdo předmětné vozidlo řídil. Žalobce si však dle jeho slov tehdy neuvedl, že mu v evidenci řidičů bude proveden bodový záznam, že mu bude uložena pokuta a především si pak neuvedl ani to, že s dotyčnou přítelkyní bude navždy. Přiznání, které žalobce učinil, však nemohlo být procesně účinné, neboť žalobce nebyl nikdy správním orgánem poučen o tom, jaké následky může jeho přiznání mít a navíc bylo učiněno ještě před zahájením přestupkového řízení. Toto „přiznání“ proto je dle žalobce pro účely řízení o přestupku procesně nepoužitelné. Zároveň pro řízení o přestupku se žalobcem nemohlo postačovat ani sdělení provozovatele vozidla o tom, že byl řidičem vozidla, neboť podání vysvětlení není důkazem, ale dává správnímu orgánu pouze možnost zvážit, zda osobu, která vysvětlení podala, vyslechně jako svědka. Na podporu svých tvrzení žalobce v žalobě odkazuje na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.
3. Dále žalobce namítá, že došlo k porušení ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, protože rychloměr je tzv. stálým automatickým technickým systémem, a obecní policie tedy měla přiměřeným způsobem informovat veřejnost o probíhajícím měření rychlosti, tj. umístěním značky *IP 31a* „měření rychlosti obecní policií“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány se touto podmínkou zákonnosti měření ani nezabývaly a přijaly nezákonně získaný důkaz, a jejich rozhodnutí tak jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce je dále názoru, že správní orgány nezkoumaly a ani neprokázaly splnění podmínek měření rychlosti podle § 79a silničního zákona, dle kterého měření rychlosti musí být obecní policií prováděno na úseku určeném Policií ČR a v součinnosti s ní. Žalobce na příslušných webových stránkách nic nenalezl.
5. Žalobce je navíc názoru, že na měření rychlosti nepřipustně participoval soukromoprávní subjekt, a to vlastník, prodejce nebo osoba provádějící servis rychloměru. V souvislosti s touto námitkou navrhuje, aby soud vyžádal od správního orgánu I. stupně veškerou smluvní dokumentaci k používanému rychloměru. V minulosti bylo dle žalobce již mnohokrát prokázáno, že na měření rychlosti soukromoprávní subjekt participoval.
6. Další ze žalobcových námitek se týká skutečnosti, že správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, že zavinění žalobce bylo nedbalostní, aniž by však tento závěr měl oporu v odůvodnění. Správní orgán I. stupně navíc v odůvodnění nekonkretizoval, zda se mělo

jednat o nedbalost vědomou, či nevědomou. Žalobce přitom odmítá, že by jednal zaviněně, a opakuje výše uvedené, že v době měření rychlosti vozidlo vůbec neřídil.

7. Žalobce v žalobě rovněž zpochybňuje způsob, jakým byla vyřízena jeho námitka podjatosti. Ten nebyl souladný se správním řádem. O námitce podjatosti totiž mělo být rozhodnuto usnesením, a to sice žalovaným, neboť námitka směřovala proti celému postupu ve věci před správním orgánem I. stupně.
8. Žalobce dále namítá, že rychlost byla změřena patrně na základě tzv. úsekového měření. Úsekové měření jako takové však právní řád nezná; právní předpisy počítají pouze s měřením na konkrétním místě. Žalobce je trestán nikoliv za překročení rychlosti na konkrétním místě, ale za překročení tempa rychlosti, a není přitom zřejmé, kde k překročení rychlosti mělo dojít. Místo deliktu charakterizované jako „K. v obci Poděbrady“ je příliš neurčité. Ulice měří zhruba 400 metrů. Žalobce navrhuje jako důkaz čtení mapy a vyžádání zprávy od silničního úřadu k délce ulice K.
9. Poslední žalobcem uplatněný žalobní bod se týká jeho soukromí. Je přesvědčen, že jeho soukromí bylo narušeno, neboť byl natáčen bez svého vědomí a bez řádného důvodu, přičemž se jednalo o plošné focení řidičů. Žalobci je známo, že natáčení za účelem zvýšení bezpečnosti je možné, ale jen za určitých podmínek. Žalobce zastává názor, že souhlas s měřením a určením místa nedala obecní policii řádně pověřená osoba vystupující za Policii ČR, a navrhuje jako důkaz příslušný písemný souhlas.
10. Konečně žalobce v žalobě kromě uplatněných žalobních bodů vyjadřuje svůj nesouhlas s vyvěšením osobních údajů svých a jeho zástupce na „celosvětovou komunikační síť internet“. Nejvyšším správním soudem a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že sdělení žalobce, v němž uvedl, že vozidlo v uvedenou dobu řídil on, bylo vědomým právním jednáním svéprávné osoby s rozumem průměrného člověka. Žalobce působí ve třech právnických osobách, a není tedy pochyb o tom, že je svéprávnou osobou, která má vyšší právní povědomí. Správní orgán I. stupně provedl dne 20. 6. 2018 při ústním jednání, ke kterému se žalobce (ač řádně předvolán) nedostavil, dokazování. Při tomto jednání byla jako důkaz provedena písemnost, v níž se žalobce dozývá k tomu, že vozidlo řídil on, a již žalobce vlastnoručně podepsal. Tím, že se žalobce na ústní jednání nedostavil, vědomě na svá práva rezignoval. Dle názoru žalovaného je nesporné, že žalobce věděl, co je předmětem řízení a jaká sankce mu hrozí. Žalovaný zdůrazňuje, že nebyl pořízen žádný záznam o podání vysvětlení, ale byla jako důkaz provedena písemnost s podpisem žalobce. Žalovaný je názoru, že teleologický výklad zákona by měl vždy bez výhrady směřovat k ochraně zájmů ostatních účastníků silničního provozu, a nikoliv k ochraně přestupce na základě hledání formálních pochybení v procesu řízení o přestupku, vzniknuvších převážně v důsledku účelového jednání osob, které s obstrukcemi podnikají. Namísto lpění na formálních náležitostech rozhodnutí je zapotřebí brát v potaz zjištěný skutkový stav zachycený ve správním spise. Pasivita v celém přestupkovém řízení a ponechání si tvrzení a návrhy důkazů až do jednání před soudem navíc vykazuje pouze účelovost takového jednání, respektive zneužití práva.
12. K dalším žalobním bodům žalovaný uvádí, že zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle žalovaného je dostatečnou formou zveřejnění umístění statického automatizovaného prostředku prostřednictvím internetu. Příslušnou webovou adresu, na níž má být informace s mapkou s vyznačeným umístěním

k dispozici, žalovaný ve vyjádření cituje, stejně jako webovou adresu, na níž je uvedeno rozhodnutí města o umístění statického prostředku měření rychlosti. Dále žalovaný uvádí, že při měření rychlosti prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nedochází k záznamu dat, jak se žalobce mylně domnívá. Automatizovaný prostředek je nastaven tak, aby automaticky vyhotovil záznam pouze takového vozidla, které splňuje nastavené parametry, tedy které překročí určitou rychlost. Pokud by žalobce jezdil v obci rychlostí povolenou zákonem, nebyla by jeho žádná data zachycena. Podle názoru žalovaného se u fotografie vozidla o osobní údaje navíc vůbec nejedná, když ani z tovární značky vozu, ani z registrační značky nelze určit žádnou fyzickou osobu. K tomu lze dospět až přístupem do registru řidičů, který slouží správním orgánům k řízení o přestupcích.

13. Pokud jde o formu zavinění, je žalovaný názoru, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil, proč byl přestupek kladený žalobci za vinu označen za nedbalostní. Podle žalovaného jde v takovém případě vždy o nedbalost vědomou, protože řidič je povinen znát své zákonné povinnosti. V rozhodnutí vždy postačí konstatování povinnosti řidiče, která byla porušena. Je-li ve výroku rozhodnutí konstatováno porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, pak je nedbalost vědomá dostatečně vyjádřena.
14. Pokud jde o námitku systémové podjatosti vznesenou proti všem pracovníkům správního orgánu, odůvodněnou jejich finanční závislostí na počtu vybraných pokut, považuje ji žalovaný za obstrukční. Žalobce pomíjí, že výše platů úředníků zařazených v úřadu je pevně stanovena nařízením vlády a že výše příjmů městského nebo krajského rozpočtu nemůže tyto platy nijak ovlivnit. Případné odměny podléhají řádnému odůvodnění a přiznávají se pouze za mimořádné plnění úkolů.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 11. 2017 byla provozovateli vozidla panu M. M. (dále jen „provozovatel vozidla“) doručena výzva k zaplacení určené částky, respektive alternativně k sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla, a to na základě zjištění, že dne 2. 11. 2017 v 16:20 hodin v ulici K v Poděbradech na silnici č. X jako provozovatel osobního vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když nezjištěný řidič řídil toto vozidlo rychlostí nejméně 63 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h; překročil tudíž nejvyšší povolenou rychlost v obci o nejméně 13 km/h.
17. Dne 14. 11. 2017 učinil provozovatel vozidla vůči správnímu orgánu I. stupně podání, v němž označil osobu žalobce za řidiče vozidla. Žalobci byla posléze následujícího dne doručena výzva, v níž byl správním orgánem I. stupně vyzván k úhradě určené částky, totožné co do její výše s určenou částkou, která byla předtím vyžadována k úhradě po provozovateli vozidla. Na výzvu však žalobce nereagoval, načež byl správním orgánem I. stupně teprve poté předvolán k podání vysvětlení. K podání vysvětlení se žalobce nedostavil, a namísto toho zaslal správnímu orgánu I. stupně písemnost, v níž uvedl, že vozidlo řídil v uvedenou dobu on a že dále ve věci využívá svého práva a odepírá výpověď.

Toto podání ze dne 5. 1. 2018, u něhož absentoval podpis, žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně dodatečně zhojil, když dne 25. 4. 2018 správnímu orgánu I. stupně doručil totožné podání, nyní již řádně opatřené podpisem.

18. Dne 3. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Ve stanovené lhůtě podal žalobce proti příkazu prostřednictvím společnosti OV s.r.o. odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupku pokračoval. Současně žalobce podal prostřednictvím téhož zmocněnce námitku podjatosti, která byla sdělením správního orgánu I. stupně dne 21. 5. 2018 odmítnuta.
19. Dne 20. 6. 2018 se ve věci konalo jednání, kterého se však žalobce navzdory skutečnosti, že k němu byl předvolán, bez omluvy nedostavil. Následně dne 27. 6. 2018 správní orgán I. stupně ve věci vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti němu podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím zmocněnce společnosti OV s.r.o. odvolání bez uvedení důvodů. Důvody odvolání žalobce ve stanovené lhůtě nedoplnil.
20. Dne 11. 3. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým o odvolání žalobce rozhodl způsobem uvedeným v bodě 1. tohoto rozsudku. Odvolání zamítl s odůvodněním, že lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Důkazní materiál je dle mínění žalovaného dostatečný a přesvědčivý.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
22. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Žalobce výslovně vyjádřil souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení žalobních bodů

24. Žalobce v žalobě tvrdí předně to, že přestupek nemohl spáchat už z toho důvodu, že vozidlo v inkriminovaný čas neřídil. Přiznání, které před zahájením řízení o přestupku učinil, nemůže dle jeho názoru sloužit jako důkaz. Správní orgány tak dle jeho názoru nedisponovaly žádným důkazem o tom, že žalobce vozidlo řídil.
25. Soud po prostudování správního spisu shledal, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně již tehdy, když poté, co provozovatel sdělil, že byl řidičem vozidla žalobce, zaslal výzvu k uhrazení určené částky rovněž žalobci. Vzhledem k vysvětlení, které provozovatel vozidla učinil, měl správní orgán I. stupně následně rovnou požadovat vysvětlení také od žalobce, tedy učinit příslušné kroky vedoucí k získání případných informací odůvodňujících zahájení řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4

zákonu o silničním provozu. Zákon o silničním provozu připouští, aby výzva k uhrazení určené částky byla adresována provozovateli vozidla (srov. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu), nikoliv však osobě od provozovatele odlišné, v tomto případě tedy žalobci, který byl provozovatelem označen za řidiče, který vozidlo v rozhodný čas řídil. Vzhledem k tomu, že výzvu k úhradě určené částky žalobce ponechal bez odezvy a částku ve stanovené lhůtě neuhradil, nezpůsobil tento nezákonný procesní úkon vadu zásadní intenzity. Ostatně k této vadě se soud vyjadřuje nad rámec nezbytného odůvodnění, neboť žalobce nezákonnost výzvy, která vůči němu byla učiněna, nenamítá.

26. Následně postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zákonem, když na základě žalobcova tvrzení, že to byl právě on, kdo v inkriminovaný den vozidlo užíval, zahájil s žalobcem „řádné“ řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb. Správní orgán I. stupně měl totiž na základě vysvětlení, které žalobce před zahájením řízení písemně učinil, k dispozici informaci odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě odlišné od provozovatele. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, dle kterého mohl přestupek provozovatele vozidla projednat teprve poté, co učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
27. V následném postupu správního orgánu I. stupně však soud shledal již vadu zcela zásadní.
28. Dle § 137 odst. 1 věta první správního řádu „[k] prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení.“
29. Dle § 137 odst. 4 téhož zákona „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.“
30. Obsah písemnosti, kterou žalobce dne 5. 1. 2018 správnímu orgánu I. stupně doručil (a jejíž vady zhojil podáním ze dne 25. 4. 2018), představoval vysvětlení ve smyslu shora citovaného ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu a správní orgán I. stupně z podání vysvětlení žalobce zcela logicky dovodil, že to byl (patrně) právě žalobce, kdo v době spáchání protiprávního jednání užíval vozidlo, a proto s ním správně zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018–34, na který se odvolává žalobce v žalobě, „[v]zhledem ke skutkovým okolnostem projednávané věci je třeba doznání stěžovatele ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči stěžovateli jako řidiči vozidla.“
31. Písemnost, kterou lze dle názoru soudu považovat za záznam o podání vysvětlení, však nemohla v následném řízení o přestupku představovat důkaz. V tomto ohledu soud musí přisvědčit žalobci, neboť jeho názor koresponduje jak s citovaným ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu, tak i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku shora citovaném Nejvyšší správní soud dovodil mj. následující: „Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008 - 115 či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá

zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení stěžovatele. Byť je přestupkové řízení podstatně méně formalizovaným procesem než řízení trestní a zcela jistě v něm nelze uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu, pro posouzení uvedené otázky lze připustit podpůrnou argumentaci § 2 odst. 5 trestního řádu, jak to učinil stěžovatel. Ani v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení.“

32. Soud proto přisvědčuje žalobci, že neměl-li správní orgán I. stupně k dispozici žádný jiný důkaz o tom, že vozidlo řídil žalobce, a byl-li žalobce posléze v průběhu řízení o přestupku zcela nečinný, pak měl správní orgán I. stupně řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu pro nedostatek důkazů zastavit a následně ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu projednat přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona.
33. Žalovaný se mylí, uvádí-li, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 406/2018–34, bylo rozhodnuto ve věci skutkově odlišné a že na věc nyní projednávanou zdejším soudem tento rozsudek nedopadá. Rozdílnost věci, ve které Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem rozhodl, spočívala toliko v tom aspektu, že to byl provozovatel vozidla, kdo se k řízení vozidla, jehož řidič porušil povinnost stanovenou zákonem, nejprve před zahájením řízení doznal a s kterým bylo posléze vedeno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl, „[p]okud se správnímu orgánu v průběhu přestupkového řízení nepodařilo stěžovatele vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Měl tedy toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit a zahájit se stěžovatelem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.“ Je evidentní, že není klíčové, zda to byl provozovatel vozidla, či naopak osoba od provozovatele odlišná, s kým bylo řízení o přestupku vedeno. Podstatné je naopak to, že jak ve věci, v níž rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti, tak ve věci projednávané nyní zdejším soudem správní orgány nedisponovaly žádným důkazem, jaká osoba vozidlo řídila. V obou věcech se správní orgány dopustily nezákonnosti, když vysvětlení učiněné před zahájením řízení o přestupku přijaly jako důkaz. Soud s ohledem na výše uvedené žalobcem uplatněný žalobní bod vyhodnotil jako důvodný.
34. Další žalobní body se týkají okolností, za nichž došlo ke spáchání přestupku, dále otázky, zda byla veřejnost dle zákona o probíhajícím měření rychlosti informována, a obecně toho, zda měření probíhalo v souladu s právními předpisy. Dále žalobce zpochybňuje postup, jakým správní orgány došly k tomu, že pachatel spáchal přestupek zaviněně, a namítá rovněž způsob, jakým byla vyřízena žalobcova námitka podjatosti. Je však zřejmé, že vzhledem k tomu, že správní orgány dostatečným způsobem neprokázaly, že to byl právě žalobce, kdo se předmětného protiprávního skutku dopustil, bylo by zcela zjevně nadbytečné se těmito dalšími žalobními body zabývat. Po zrušení napadeného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí nebude správní orgán I. stupně již moci s žalobcem řízení o přestupku vést, neboť (jak uvedeno shora) měl dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky pro neprokázání spáchání přestupku řízení zastavit. Nyní, po zrušení obou rozhodnutí správních orgánů soudem, přitom již nebude ani možné postupem dle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, tedy s osobou odlišnou od žalobce, neboť odpovědnost za

přestupek, který se stal dne 2. 11. 2017, již zanikla uplynutím roční promlčecí lhůty [srov. § 29 písm. a) v návaznosti na § 30 písm. a) a § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky].

35. Pokud jde o žalobcův na několika stranách obšírně formulovaný nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, uvádí soud, že tato část žaloby nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto touto částí žaloby, kterou ani sám žalobce nepovažuje za žalobní námitku, nýbrž toliko za upozornění pro Nejvyšší správní soud, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

36. Vzhledem k tomu, že byl žalobce v řízení o přestupku shledán vinným, ačkoliv správní orgány nedisponovaly žádným relevantním důkazem o tom, že v rozhodný čas užíval vozidlo právě on, dopustil se správní orgán I. stupně nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nezákonným je i napadené rozhodnutí, kterým žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný tak naplnil důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 správního řádu. Protože však bylo řízení o přestupku zatíženo vadou již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, který měl správně řízení o přestupku zastavit s ohledem na neprokázání spáchání skutku žalobci, shledal soud rovněž důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí postupem dle § 78 odst. 3 správního řádu. Soud současně podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na prekluzi odpovědnosti za předmětný skutek však již nebude možné další řízení s provozovatelem vozidla vést.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. V případě žalobce shledal soud důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
38. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné, jimiž jsou v dané věci např. prodlužování řízení učiněním nepodepsaného sdělení, odstranění této vady až k výzvě správního orgánu, nedostavení se bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání, podání odporu a námítky podjatosti bez připojení plné moci, uplatnění pouze blanketního odvolání proti rozhodnutí ve věci i proti rozhodnutí o námítce podjatosti, tedy bez uvedení jakýchkoli věcných námitek, které žalobce ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil, a tím i pasivita v řízení, kterou se žalobce následně snažil zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny. Soud zde odkazuje na vlastní konstantní judikaturu, od níž neshledal důvod se v této věci odchýlit (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 46 A 89/2017-28, ze dne 28. 3. 2019, č. j. 46 A 174/2017-25, či ze dne 31. 10. 2019, č. j. 45 A 157/2017-26). Soud nezpochybňuje obecné právo žalobce snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námítky, které neuvedl v řízení před správními orgány. To však neznamená, že procesní strategie nemůže být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36). Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání. Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu pod sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015 či 44 A 57/2018) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže v meritu byl žalobce úspěšný.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně